

Szabó Zoltán

Jelenések könyve 22, 16.

"Én, Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonysgot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága, ama fényes és hajnali csillag."

Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága. Az Úr Jézus a Dávid Fia. Ez nagyon ismerős számunkra. De most, hogy imádkozva foglalkoztam Dávid életével, ez az igevers jött elém. Az Úr nemcsak a Dávid Fia, nemcsak az ág, Ő a gyökér is.

Mit jelent a gyökér? Hogy megjelenhessen egy ág, egy hajtás, először lennie kell egy gyökérnek. A hajtás látszik., a gyökér nem látszik, nincs a felszínen, vagy alig látható a felszínen. Gyökér nélkül viszont nincs hajtás. Dávid volt az Úr Jézus Krisztus ősatya, de az a tény, hogy Dávid Isten szíve szerint való ember volt, ez onnan ered, hogy az Úr Jézus Krisztus volt az ő gyökere. Ha az én életemben vagy a te életedben valami megvalósul, ami szellemi, valami, ami megáll az örökkévalóság tekintetében, az csakis úgy valósul meg, ha ebből a gyökérből táplálkozik, aki az Úr Jézus Krisztus. Ez egyrészt szellemi és titokzatos, másrészt pedig kell, hogy legyen egy valóságos élő kapcsolat a gyökér és a között, ami a hívő ember életében végbe megy. Ahogyan a mi megváltásunk az Úr Jézus Krisztushoz kötődik- és aki ezt vitatja, az nem keresztény – ugyanúgy van minden más is: ebből a gyökérből kell erednie. A Római levél 11, 36 verse mondja: **"mert Ő tőle, Ő általa és Ő reá nézve vannak mindenek."** Tőle, belőle van a mi kezdetünk. Mindaz, amit Isten meg kell, hogy tanítson nekünk az, hogy tőle és reá nézve van minden. Nem létezik Istennek más célja a világegyetemben.

Dávid Isten választottja volt. Ez a választás az által lett kifejezve, hogy egy adott pillanatban az idős Sámuel az Úr elküldte Isaihoz Betlehembe, egy olyan megbízatással, ami nem volt nagyon világos számára, csak ennyi: kend fel az én számomra az egyiket a fiai közül. Sámuel közel volt az ő földi pályafutásának a végéhez és mégis tévedett. Tévedett egyszer, kétszer és többször is, lehet, hogy hétszer is. Azt hitte, hogy ez az ember, ez Isten választottja. Radu említette, hogy mi Isten gyermekei vagyunk, de nem vagyunk tökéletesek. Hogy tekintünk mi egymás hibáira? Hogyan tudta Isten az ő nagybetűs munkáját, - mert akkor az volt a legfontosabb dolog - egy ilyen emberre bízni, aki annyira nem tökéletes? Isten tudja, hogy mi porból vagyunk, és nekünk is tudnunk kell ezt. És tanuljam meg, hogy az Úrtól kérjem a helyes látásmódot, hogy Isten szerint való hozzáállásom legyen a nem tökéletes (tökéletlen) dolgokkal szemben.

Dávid egész életében Isten tervét szolgálta. Ez az Úr bizonysga róla. Mégis, nagyon közel a befejezéshez, valahogyan téved és megszámláltatja a népet. És jön az ítélet. Isten nem nyilvánítja alkalmatlanná, nem törli el a nevét, tudja hogy porból van. És Dávid nagyon hamar megtalálja a visszavezető utat. Megbánta, amit tett, elismerte bűnét, kegyelmet talált Istennél és tovább tudott menni.

Dávid felkent király volt. Tetszett, amit Kaung testvérnél olvastam. Azt mondja, hogy a keresztény név felkentet jelent. Krisztus nevéből ered, ami azt jelenti Messiás, Felkent. Isten felkentje vagy te is és mindnyájan. Egyeseknek közülünk hosszabb-rövidebb vallásos múltja van, és megtanultunk bizonyos ima-sablonokat, és sokszor megköszönjük Istennek hogy megváltott bennünket. Igen, megváltott, de felkent is vagyok, valamire fel vagyok kenve.

Dávid fel volt kenve. Amit nagyon komolyan látnunk kell, és ennek rendkívüli súlya van az, hogy Saul is Isten felkentje volt. Isten ugyanannak a prófétának mondta, hogy menjen és kenje fel. Most nem a megváltással és az örök élettel kapcsolatos dolgokról beszélek, hanem a szolgálatról.

Kettejük között a különbség nem az volt, hogy Saul rossz ember volt. Ő jó ember volt, nagylelkű, az ellenséggel szemben különb mint a körülötte lévők. Ember volt, és ember maradt azután is, hogy felkenték. Dávid is ember volt, de benne megindult egy átalakulási folyamat. Ez az átalakulás, amely a Dávid gyökeréhez kötődik, az Úr Jézus Krisztus. És ez a folyamat folytatódik egész életén keresztül. Dávid sem volt tökéletes. Vannak szakaszok, amikor felszínre kerül, hogy hirtelen haragra gerjedt és kész volt a bosszúra, például az eset Nábállal. De más esetekben is látjuk, hogy állandó átalakulási folyamatban volt. Saul hamarosan király lett, miután fel volt kenve. Neki nem volt része egy felkészítő időszakban. Dávid fel volt kenve. Nem tudtam pontosan kiszámolni, de mindenképpen eltelt több, mint tíz év, míg Hebronba került és király lett. Tehát volt egy hosszú felkészítési időszak az életében.

Most, mikor végig vettem ezeket a fejezeteket, meglepett az, hogy Dávid nagyon komolyan tiszteletben tartja azt a tényt, hogy Saul az Úr felkentje. Ő nem értett egyet Saulal, mert Saul sokszor üldözte őt és meg akarta ölni. De Dávid soha sem reagált hasonló módon. Testvérek, a legtöbbször számunkra valószínűleg ez egy hosszadalmas iskola, hogy megtanuljunk az engedelmisséget. Nagyon sok évbe telt, míg ki tudtam fejezni az egyet nem értésemet valaki felé, úgy hogy azt mondjam neki: "nem látom jónak, nem értek egyet, de csináljuk úgy, ahogy te mondod". Megtanulni az engedelmisséget nem csak valami, amit a gyülekezetben és a testvérek közt lehet tenni.

Ha megnézzük, minden nap nagyon sok helyzet van, amelyben lehajthatom a fejem, attól függetlenül, hogy egyet értek vagy nem. Ha komolyan elgondolkozunk, nagyon ritka az a helyzet, amikor élet-halál kérdés az, ha nem az történik, amit én mondok. Nem? Legtöbbször annyi a különbség, hogy bal vagy jobb felé választom el a hajamat. Testvérek, és különösen ti, fiatal testvérek, használjátok ki minden lehetőséget, minden alkalmat, amikor ebben gyakorolhatjátok magatokat, hogy megtanuljátok az engedelmisséget, mert ez nagyon értékes dolog lesz.

Dávid megtanulta ezt. Más leckéket is megtanult. Az elején, amikor a Saul udvarába került, Saul veje lett, ezredes lett, tehetséges, harcos ember volt. És amikor el kell menekülnie Saul elől, az apósa elől, először ez sikerül neki. Emlékeztek, elmegy Nóbba, a paphoz, nem hal éhen, kap kenyeret és egy fegyvert is. De néhány nap múlva ő miatta megölnek nyolcvan papi családot. És Dávidot nagyon aggasztja ez a dolog. Mikor odajön hozzá az egyetlen túlélő, azt mondja neki: én miattam halt meg a te atyád háza népe. Következő lépésben elmegy Gádba, és nagyon hamar felfedezik: nem ez a zsidók nemzeti hőse? És ő maga rájön, hogy csapdába került. Lehetsz te nemzeti hős, de amikor egy másik birodalomban vagy? És csak nem királyhoz méltó lépések által tudott megszabadulni. A kerítésekre firkált. Sokszor, mikor graffitiket látok, eszembe jut Dávid. Valószínű, ugyanazok a dolgok nyilvánulnak meg.

Tudjátok, mi történt ezután a két eset után? Dávid először kérdezte meg az Urat. Már nem ő indult el és ő tudta, hogyan szabaduljon meg. Nem ezen gondolkozott. Mert látta: megszabadultam az én elgondolásom szerint, de hogyan és milyen áron? És megkérdezi az Urat: Uram, a Saul kezébe adnak ezek az emberek? Igen. Menjek a filiszteusok ellen? Igen. Menjek Midián ellen? Igen. Megkérdezi az Urat. És újra és újra megkérdezi az Urat. Sokba került ez a lecke, de egy nagyon értékes lecke volt az ő számára. És attól a pillanattól egyre

világosabb ez a dolog, hogy az Úrral való kapcsolata egy másik szintre került. A problémák konkrét szintjére.

Ma reggel megnéztem a 103. Zsoltárt. A Dávid zsoltára. Ott azt mondja a 7. versben: **"megismertette az ő utait Mózással, Izráel fiaival az ő cselekedeteit."** És nem csak Mózással, Dávid is megismerte Isten utait. Megtanult valamit. Megtanult hosszan túrni. Saul, amikor szorult helyzetben volt, nem tudta kivárni a megbeszéltek végéig sem. Jöttek a filiszteusok, és a nép összegyülekezett. Saul idejében nem voltak teljesen világosak az országhatárok. Legalább két filiszteus csapat volt Gébában és Betsánban. Betsán a Jordán partján van, tehát ott voltak a filiszteusok az ország közepén, és ott ők uralkodtak.

Nem tudom, észrevettétek-e, hogy csak a Sámuel 1. könyvében nevezik Isten népét zsidóknak. Tudjátok, mit jelent ez? Az Ószövetség zsidónak nevezi Isten gyermekeit, amikor nem tudtak uralkodni az Ígéret földjén. Nézzétek meg ezt otthon. A zsidók elfutottak, átkeltek a Jordánon, elbújtak barlangokba, vermekbe. Ezt olvassuk arról a hét napról. Nagyon nehéz volt, hogy várjon. Eljött a hetedik nap, de még nem volt este. És azt mondta: hozzátok az áldozatot, mert áldozatot kell hoznunk Istennek. És amikor áldoztak, megérkezett Sámuel próféta.

Amikor Dávid hasonló helyzetben volt, amikor bement a barlangba – azt hiszem a 24. fejezetben – ugyanabba a barlangba ment be Saul is az övéivel. Dávid látta, hogy itt a lehetőség, most véget vethetünk a nehézségeknek! Ott volt Abisai is, aki azt mondta: egyszer ütöm át és másodszor nem lesz rá szükség, vége. Dávidnak rá sem kellett volna tennie a kezét. De azt mondta: hogyan emelném fel a kezemet az Úr felkentangja ellen? Két fejezettel később ez a lecke megismétlődött. Akkor is, amikor levágta a Saul köntösének a sarkát. De ezt a leckét megtanulta, hogy ha az Úr kiválasztott, ha az Úr felkent, akkor az Úr kell, hogy a trónra is helyezzen. Semmiképpen nem siethetek. Saul megpróbálta siettetni a megoldást, és alkalmatlanná lett nyilvánítva.

Jól látszik, hogy milyen jól megtanulta Dávid ezt a leckét, amikor el kellett menekülnie Absolon elől, és az emberei elhozták a szövetség ládáját is. És mit mond Dávid? Vigyétek vissza a ládát Jeruzsálembe, és ha az Úr kedvét leli bennem, vissza hoz, ha nem, hát akkor nem. Dávid megtanulta ezt, és nagyon mélyen ott volt benne, hogy az Úr az, aki uralkodik. Ő tett királlyá, Ő az Úr, és nem tehetek egyetlen lépést sem nélküle.

Ezeket a leckéket nem lehet egyik napról a másikra megtanulni. Ez sok időbe telik. Vannak apró dolgok, lehet hogy senki sem üldöz bennünket, de mindnyájunknak van talán egy macerás főnöke, egy körülményes családtagja, vagy egy lehetetlen kollégája. Megtanulni a helyes magatartást: ez a magatartás jelenti a mi számunkra felöltözni Krisztust. Ezt jelenti ebből a gyökérből táplálkozni. Ez nagyon fontos és nagyon értékes, bármilyen kicsi lecke is. Tudjátok, hogy a Lukács 16-ban ez van: **aki a kis dolgokban hűséges.** Nem kell arra várni, hogy majd, mikor lesz egy nagy lehetőség, akkor engedelmeskedek. Engedelmeskedj most, itt, a kicsi dolgokban, és ha megtanulod, az Úr megáld.

Saulról csak annyit olvasunk, hogy amíg király volt, idejének nagy részét azzal töltötte, hogy Dávidot üldözte. Amikor pedig éppen nem üldözte Dávidot, akkor harcolt egyesekkel. De Dávid történetében látjuk, hogy ott volt Jeruzsálem, Sion, a templom, a frigyláda, Isten jelenléte - ezek foglalkoztatták. Elfoglalta Siont. Nem tudjuk, mit tudott ő, hogy történt ez pontosan, de látjuk, hogy őt ez foglalkoztatta. Tudta, hogy a legfontosabb az, hogy Isten elfoglalja az Őt megillető helyet, és akkor a többi dolgok jól fognak menni.

Ezzel befejezem. Amikor az az eset volt a döghalállal, miután Dávid megszámlálta a népet, a pusztító angyal odaért Jeruzsálem fölé, és ott állt kivont karddal, és Isten azt mondta: állj meg! Dávid látta ezt. Úgy tűnik, Arauna, akinek az udvarán volt az angyal, nem látta ezt. Ezekben a napokban gondolkoztam és imádkoztam ezzel a helyzettel kapcsolatban, ami most van az egész világon. Itt van ez, amit mi látunk, van a járvány, bizonyos intézkedések, szükségállapot, de a láthatatlanban van valami más is. Jönnek most minden irányból mindenféle magyarázatok, egyikben van egy kis igazság, a másikban nincs. Testvérek, ne higgyünk mindennek, még akkor sem, ha igeversekre hivatkoznak. Ha az Úr nyitja meg valakinek a szemeit, hogy meglássa, mi van a háttérben, annak tekintéllyel bíró szava van. És ha hallok egy igét az Úrtól valaki által a belsőmben, felismerjük, hogy az Úrtól jön egy ige. Mert az megáll. A többit hagyjuk, ne mélyedjünk bele, mert csak idővesztegetés és félrevezetés.

Dávid látta az angyalt és felment. Arauna a régi rendszerhez tartozott. Valószínűleg megjedt: nem elég ez a döghalál, még Dávid is ide jön? Amikor Dávid odaért, és látta az angyalt, valószínűleg könnyű volt, hogy leboruljon a földre. Isten megmutatta Dávidnak, engedelmeskedett ott, és a Krónika könyvében látjuk, hogy Dávid akkor megértette, hogy azon a helyen az Úr meghallgat.

Testvérek, Dávid Isten szíve szerint való ember volt, mert nincs pontosan megmagyarázva hogyan, de ott volt ez az eredet: az ő gyökere az Úr Jézus Krisztus volt. Valahogyan a gyermekkorából elkezdte gyakorolni ezt a kapcsolatot. Ez meglátszott az életén. Miután a felkenetés által Isten kiválasztotta, ez a kapcsolat folytatódott.

Egyes biblia kutatók azt mondják, hogy nagyon érdekes dolog volt, amikor Dávidot felkenték királlyá. Ez nincs kimondva. Amikor Saul fel lett kenve, Sámuel azt mondta: az Úr felkent, hogy uralkodj az Úr népe felett. De Dávidnak nem mondja. Volt valami összeesküvés is a létező király ellen. Nem tudjuk, hogy történt. Kerestem azt, hogy egyesek hogyan kommentálják ezt. Sokan Josephust idézik, aki úgy jegyezte ezt fel két ezer évvel ezelőtt, hogy valószínű, ez egy hagyomány volt, hogy Sámuel csak odasúgta ezt Dávidnak: te leszel az! A testvérei nem tudták. Valószínű, hogy Eliáb, a bátyja nem beszélt volna úgy a királlyal ott, a Góliáttal való történetnél. Mások azt mondják, hogy ha jött Sámuel, akinek próféta-iskolája volt, ez a gesztus azt jelentette: beírtalak az iskolába. Feltételezem, hogy Dávid ott tökéletesítette az énekes és költői tehetségét.

De bárhog is volt, nem tudjuk, amit tudunk, elég. Látjuk, hogy ő megtanulta a leckéket, és tanult az Úrtól a leckék által. Azokban a helyzetekben, amelyekben volt, eljutott és mindvégig megmaradt Isten szíve szerint való embernek, és betöltötte Isten tervét az életében. Ez a mi elhívásunk. Fel vagyunk kenve, keresztények vagyunk, az Úréi vagyunk. A mi foglalatosságunk az kell, hogy legyen, hogy e szerint a felkenetés szerint járjunk. Bár újjá születtünk, mindazáltal az Úr számára nem vagyunk hasznosak, ha tovább is az énünk irányítja az életünket, ha maradok olyan, amilyen voltam, ha megmaradok abban, amit a szüleimtől örököltem. Az Úr azért készít minden helyzetet, hogy a mi életünkben helye legyen ennek a folyamatnak. Senki sem mondhatja azt az Úrnak: Uram a másik testvért jobb iskolába járatad, mint engem, és én ezért nem tudtam tanulni. Nem! Mindnyájunknak van elég helyzetünk, amelyekben tanulhatunk leckéket az Úrtól, és mi is betölthetjük a mi elhívásunkat, hogy betöltsük az Úr tervét, az Úr akaratát, ott, ahol vagyunk. Ámen.

Elhangzott: Nagyvárad, 2020. márc. 15.